

HÜVELYK MATYI.

A mariseli gáztett.

Volt egyszer egy vitéz forradalmi harcos,
Tele volt a lelke hazaszerelémmel,
Elöl járt a sorban minden ütközetben,
Kezében viharrá változott a fegyver.

S vége lett . . . Ledült a bátrak eszményképe,
Mint mikor a villám a sziklába vágott,
Sirtak a vitézek, mikor eltemették,
Hogy a legjobb bajtárs temetőbe szállott.

Félszázad multával néhány magyar ember,
— Ritka már, akinek helyén van a lelke —
Kizarándokolt a mariseli rétre,
Hol a hős katona örök nyugtát lelte.

S amit a kegyelet eddig elmulasztott,
Kegyves munka várt a késő unokára,
Gránitból emeltek emléket a hősnek,
Ujra felfedezett, elhagyott sirjára.

S aztán jöttek újra, csordaszámra jöttek,
Aki mellbe lötték, elrejtözve gyáván,
Jöttek az oláhok — összetört az emlék,
Puszta a sir újra fenn Marisel táján.

Szomorú ez nagyon s legszomorubb benne,
Hogy náluuk még mindig rabláncz nélkül járhat,
Ki megháborítja a sirok nyugalmát,
Oditva zavarja meg a hősök álmát,
Még most sincs megkötve ez a sok vadállat.

Hüvelyk Matyi.

János kiszólásai.

Fölhagyok mán pajtás a kocsmázással egészen. Nem ér sémmi sé amit most árulnak, az a hagyottszinű ital.

*

Én nem isértöm, hogy, hogy ihattyátok. Pedig némejik embör csak azért köpköd, hogy helye lögyön az italnak.

*

De azért csak igyatok, de hát nem is köll nagyon kinálgatni. Mert a pohárba nem hagytok soha annyi restancziát, mint a hivatalba, pedig ebbe nem üti bele az orrát a számonkérőszék. Csak dúcscesetök, mert én is olyan vagyok, mint a növény, ha öntözik, éled.

*

Rég mondtam, de most látom igazán, hogy a torony aljába csak a ferblibül ismerik az osztó igazságot.

*

No gyere Szlampi ki a vásárba, röpkögygyünk. Ugyis akartál égy darab szappant vönni.

Szegedi átkok.

Tégy sétakocsizást a nagy körut kövezetén.

*

Vegyenek körül olyan megható bizalommal, mint a város a kertészeit.

*

Bucsuzzál olyan szivesen, mint M a k ó Lajos Szegedtől.

*

Legyen olyan biztos kerületed, mint C s a t á r Zsigának Tápén.

Pálya-kérdés.

Hol van Nográdvármegye és miféle népek laknak ott?

Egyik félhivatalos lap tüzi ki ezt a kérdést, mert ő úgy hallotta, hogy Nográdmegyében az oláh paraszt-ság összeesküvésének jöttek nyomára. Mikszáth Kálmán és a nógrádi palócok pályázhatnak a kérdésre és más abrudbányai románok is, a honnan a fönnebbi hir meg-erősítést nyert.

Baross László †.

Igazi pap volt, nemes és jótékony,
Nem tudta a bal, a jobb mit csinál —
Tanulhatott vón tőle szerénységet
Az öndicsőítő Oltványi Pál.

Csekély nyugdíja járt és e kevésből
Egy jó részt a szegényeknek adott —
Tanulhatnának tőle helyes példát
Némely kincset gyűjtő egyháznagyok.

Isten szolgálja volt, szerény, szegény,
Nem kellett neki semmi czim, se rang,
Czélját elérte, ez renkönyezik,
Mióta porladozik ott alant.

Dr. Pál beszélget.

Hátat fordítottam egy hónapra a derék főjegyzői asztalnak. Mindig olyanokkal van az terítve, amihez ebben a nagy melegben nincs étvágyam.

*

Máskülönbén kitünő az étvágyam, pajtás. Bérczes Erdély tehet tanuságot róla és a kolozsvári káposzta.

*

Mert tudja öregem, lelkes barátja vagyok a szép, hegyes vidéknek. Gyönyörű látvány az, mikor lent a völgyből a bérczek felé száll poetikus kacskaringókban a kéményfüstje egy o k o s k o n y h á n a k.

*

Mit mondjak Erdélyről, Zsiga pajtás. Remek egy vidék és rohamosan terjed benne a civilizáció. Fönt a Czenk csucsán, a szüz barlangban egy barna szüz árulja a füstölt sonkát.

*

Innét Brassóból elmegyek Tusnádra, ahol maga volt, Zsiga pajtás, a 48-ik szegedi fürdővendég. A maga helyére vonulok be. Hadd legyenek már egyszer én is ne gy v e n n y o l c z a s.

*

Vagy igaz, egyszer régen voltam én már ne gy v e n n y o l c z a s. De ezt ki ne írja a Matyi című világlapba, mert Mikádó ő fensége Gasteinből mondja ki rám a ke gy v e s z t é s t.

*

Készítse el magát öregem, hogy drága ajándékkal lepem meg. Borszékről viszek magának egy önkezüleg megtöltött palaczk eredeti, valóságos, hamisítatlan vizet.

PATIKA.

Fáj a szívem, beteg nagyon,
S nem tudom, mi baja vagyok —
Találgatom, de hiába —
Kérdelem is, de nem szól rája.

Eddig, hogy ha baja esett,
Begyógyítottam a sebet.
Volt ki gyógyírt adott rája:
— Korcsmárosné patikája.

De most nyulok fűhöz, fához,
Az orvoshoz, patikához —
S nem találok olyan irra,
Hogy a baját begyógyítsa . . .

Korcsmárosné barna lánya,
Tud-e gyógyírt, mondja, rája?
Olyan irt, hogy behegessze . . .
Fáj, nagyon fáj — ne nevesse. . . .

Vagy nevesse, csak kaczagja —
Olyan édes a kacagja.
Olyan édes, olyan kedves — —
Kicsi szentem, neved, neved . . .

Beteg volt a szívem nagyon —
S nem tudtam, mi baja vagyok —
De akadt már gyógyítója:
— A kis korcsmároslány csókja. . .

H. M.

Sóhaj.

Hála istennek, hogy megjött az olasz bor.
Annak legalább a színe bentmarad.

Felsőbb kézirat.

Kedves Nándi!

A belügyek vezetésével megbízott Szilágyi elterjesztése folytán Önt, tekintettel a közelgő képviselőválasztásra, általam engedélyezett hat hetes szabadságából visszahívom s felszólítom, hogy előbbi hivatala vezetését sürgősen vegye át.

Kelt a szatymazi Burghán,
az ezernyolczszázkilenczvenkettedik év július havának harminczadikán.

JÁNOS,

m. p.

Ámor dolga.

Panaszkodik kis Ámor Isten,
Jaj, dolgom szörnyű sok van itten,
Már nem győzöm magam bizony,
Nagyon megnőtt a garnizon.

Világjáró.

Kortessedalok.

A tápéi kerületből.

I.

Jó világ derül föl
Az idén Tápéra,
Annyi már a jelölt,
Mint a sárgarépa.

Ha nem fizet egyik,
Majd a másik fizet —
Senki sem iszik itt
Három hétig vizet.

II.

Padlásra a szelemen,
Éljen doktor Kelemen!
Ki van téve már a lép,
Holnapután visszalép.

III.

Esik eső karikára,
Lévai ur kalapjára,
Valahány szem esik rája,
Annyi százás bankó bánja.

Gyere pajtás a jobbpartra
Nagyon jól fest itt a kártya,
Ha kerül is egy kis vérbe,
Lévai megfizet érte.

A kis Sándor király.

Elment a kis király Milánhoz,
Aki kedélyes egy papa,
Vagy legalább is kedélyes volt,
Mig Szerbiából pénzt kapa.

Most szükiben van a frankoknak,
Milán ur — félő is tehát,
Hogy alaposan megpumpolja
A vizitelő kis Sasát.

Nádi Veréb.

LYRA.

Nyissál ajtót, óh leányka,
Nem hallod-e, hogy a szívem mint dobog.
Emészti önnön lángja
S azoközben engem itt künn
Megesznek a szunyogok.

Rém Romeó.

Velencei éj. . .

Játszik a holdfény
A lagunákon,
Szállj esolnakomba
Szép gyönygyvirágom!

Ringat a hullám,
Édesen, enyhén,
Drága kis angyal
Ülj ide mellém!

Szomjazik ajkam
Az ajakadra,
Ezt a nagy szomjat,
Tenger sem oltja.

Csak le a függönyt,
Drága virágom,
Fény leselkedik
A lagunákon.

Csókunk ne hallják
Csacska hullámok,
Holdfény se lássa,
Amit én látok . . .

Világjáró.

Az új nóta.

Szatymazon ez a széltében-hosszában dalolt új nóta:

Tiszta keze van az irnok-segédnek
De mindig üres a zsebe szegénynek.
Kubikosnak hogyha piszkos, úgy is jó,
A zsebében tótágast áll a bankó.

(Az irnok-segédnek ezimezet alatt teljes nyilvánvalósággal diurnistákat ért a nóta. Bár a tisztakezűség dicsérete igen szép és kedves dolog, de mégis, bátor nem vagyunk hecsez-majszterék, ilyesmit nem tűrnénk.)

Erélyes akcióra hívjuk föl ennél fogva összes diurnistáinkat a tanyai kötekedés ellen.)

Gefr. tit. Corporal Eliász Csamangó sarzsi levelei

Becsből.

Szeretetet szülő apám.

Mondok mióta az új kapitányunk van, hát nem engedik agyusztáltatni az mondurt, oszt ojat még nem látott ken'.

Mer ténap is ahogy mögyök az utcán oszt lityög röttentő az lábomon az csizmaszár, hát egy komisz pantallós némöt dájcsmájszter baka belehajiti az bagóvéget az csizmám szárába.

Hát mondok lönnél mitlimann az pokolbéli czúgba, toprongyos némöt, mér hajigáloed té az bagojt az magyar baka csizmája szárába?

Hát csak vigyorog rá, bátya.

En mög ahogy nekihazakodok, mögvágtam vissza-

kézbül úgy, hogy beleesött egy fijákerba, amik ott állott.

Avval aztán sé tősz, sé beszél, csak neköm gyün mindakettő oszt ütnek, pedig égette az lábom szörnyen a szivarvég, hogy csupa hójag maratt utána mejhöz hasonló lyókat kíván

Herr Corporal Eliász Csamangó
fűszmaród.

Ugyan igaz: A bagóruj jut eszömbe, hogy ha dohánt küd ken' föl, üvegbe csumiszójjá kend elébb, úgy tögye ladába, mer akkor nem szagu'ja ki az fináncz, nyőne bajonétpapucs az orrán

mejhöz hasonló lyókat kíván

Káplár ur E. Csamangó,
pipálhatnék.

Értesítő-bacillus.

Tisztelendő Oltványi ur!
Én-most pártját fogom Önnek,
Oda se tekintsen a sok
Gunyolódó viccelőnek.

Egy tehetség, egy nagy zseni
Utat nyit és tör magának,
Hogyha mindjárt ellenei
Kigyót-békát rákiálnak.

Művészies tollal írva
Van az ön Értesítője —
Én legalább mikor egyszer,
Vesztemre végig lapoztam,
Hasgöresöket kaptam tőle.

Árpádus.

Szeretlek . . .

Szeretlek édes, de titokban,
Mert olyan rossz e nagy világ,
Mind megkívánja, megirigyli
Amit csak körülötte lát.

S ha téged tőlem elrabolna,
Gondolhatod, mint fájna az?!
Hogy soha többé vissza nem térsz,
Még az se lenne tán vigasz!

Idealista Pista.

Szerkesztői üzenetek.

H. M. Más genret is kérünk.

Világjáró. A pikantériát egy kissé enyhítettük, hogy szívesen várhassuk a többit.

Papamorgó. Oltványiról sem adunk ki mindent. Hiszen nem mi vagyunk, ő a nagybotu.

Felelős szerkesztő: **Hüvelyk Matyi.**

Szegeden, 1892. Nyomatott Bába Sándor kiadó tulajdonosnál.